

«Si ets català i arribes a un lloc on saps que hi ha una llengua regional, creus que serà com la nostra, però t'equivoques»

D'AQUÀ I D'ALLÀ. S'Ada Guil Puig. Amb la família, vam arribar a la Bretanya el 2008 i encara hi som. La vida aquí és molt tranquil·la, és una regió molt maca però alhora una mica pobra, la gent viu majoritàriament del que dona la terra o el mar: pomes, patates, carxofes, peix, marisc.

Si no hi heu estat mai, us convido a venir i descobrir la regió, això sí amb un bon impermeable. El que més em va sobtar quan vaig arribar fou el temps. I mentiria si digués que després de sis anys m'hi he acostumat, perquè no és veritat. La falta de llum solar i aquest clima tan humit fan que pensi diàriament que a Catalunya tenim el millor clima del món! Que gairebé cada dia plougui o caigui aquell *xirimiri* que t'acaba deixant moll fa que quan hi ha un raig de sol, tots sortim a corre-cuita per poder aprofitar el "bon temps". Si t'ho mires bé et fa gaudir més del moment i també aprens a fer coses sota la pluja. Aquí la gent fa plans sempre a l'aire lliure sense tenir en compte si plourà o no i després, si cal, ens mullem que tampoc som de sucre! Com a persona adulta que sóc, la pluja no m'importava tant, però després de tenir el meu fill Nil, que ara té 3 anys, ho veig més problemàtic. Què fas a casa tot l'hivern sense poder sortir perquè a part de l'aigua que cau hi ha un vent huracanat? Imaginació al poder!

L'Ada i el seu fill Nil a Landerneau

Pel que fa a la feina, tot just ara estic trobant el meu lloc. Vulguis o no a França sóc una immigrant i em tracten com a tal. Crec que no he tingut les mateixes oportunitats que qualsevol altre francès i que el meu CV no s'ha tractat per igual, malgrat estar altament capacitada o dominar l'idioma a la perfecció, encara que hi hagi un marcat accent català. Vaig decidir integrar-me al país i encara que ja sabia parlar francès, volia aprendre la llengua de la regió: el bretó. Quan ets català i arribes a un lloc on saps que hi ha una llengua regional, creus que serà com el català, però t'equivoques. Aquí, malauradament, estan a anys llum de nosaltres, però tot i així, s'estan fent molts esforços per preservar la llengua. Amb una formació intensiva de 6 mesos i 8 hores diàries, vaig sortir amb un nivell adequat de bretó i gràcies a això actualment faig classes d'anglès a dues escoles Diwan, on només s'ensenya en bretó.

Aquest ha estat un any prolífic pel que fa als reunions i he conegut a molts catalans que viuen a Bretanya. Ens vam trobar gràcies a un acte de suport a la votació del 9N que es va fer una setmana abans a Quimper, a 45 minuts d'on visc. Vaig anar-hi amb el meu fill i em vaig sentir com el Mikimoto! Havia trobat un grup de catalans! I dit i fet, ens vam posar d'acord i el dia 9 de novembre vam agafar una furgoneta, la vam omplir i vam fer via cap a París! Vam fer 12 hores per anar, saltar del cotxe, votar i tornar. Però la satisfacció que vam sentir en dipositar el Sí Sí a la urna, la il·lusió de sentir els Segadors al mig de París, les cues de gent per decidir, parlar amb catalans d'arreu de França vinguts només per votar, això no té preu! Gràcies a aquest viatge per votar el futur del nostre país, hem decidit crear un Casal de Catalans a la Bretanya i tenim un grup de facebook per si algú ens vol contactar. Només m'agradaria acabar dient que els catalans

que som a l'estranger fem país dia a dia. Crec que no ha passat ni un sol dia que no hagi dit no, no sóc espanyola, sóc catalana. No hi ha ni un dia on no expliqui a la gent que no, no és l'espanyol el que em senten parlar amb el nen, sinó el català. I no passa ni un dia que no somiï que torno al meu país, tan petit, que aviat serà independent. I aleshores tornaré a viure amb el Nil en un país lliure.